

Fransa: Hunharca Bir Katliam, Tehlikeli Bir “Ulusal Birlik” ve Olası Alternatif

14 Ocak 2015. A World to Win News Service.

İslamcı radikallerin **Charlie Hebdo** dergisi çalışanlarını hunharca katledişi ve Koşer marketindeki dört rehinenin öldürölüşü milyonlarca insanı haliyle şoka uğrattı. Fransa'nın çoğu “**Je suis Charlie**” (**Ben Charlie'yim**) slogan etrafında birleşmiş görünüyor. Ancak bu söz, farklı ve çelişen çıkarları olan ayrı sınıflar tarafından kullanılıyor. Bu sözcükler olan bitene ve bundan sonra ne olacağına dair farklı perspektifleri kapsıyor.

Katliamı izleyen saatler ve sonraki geceler boyunca orta sınıftan binlerce genç insan ve diğerleri, öfkelerini ve şaşkınlıklarını dışa vurmak için kenetlendiler. Daha önce bu dergiyi okumamış olanlar dahi eleştirel ruhun sembolü olarak gördükleri ve savunmak istedikleri şeyle dayanışmalarını göstermek amacıyla ellerinde “Je suis Charlie” dövizleri taşıdılar. Bu insanlar ayrıca bunun Müslümanlara genel anlamda bir saldırı olarak görülmesini istemedikleri için “Pas d'amalgame” (Her şeyi birbirine karıştırmayın) sloganlarıyla yürüdüler. Bu kritik atmosferi daha da tırmandıracağı (ki gelecekte durum şu an olduğundan çok daha kötüye gidecek) korkusu hâkimdi.

Ancak bu korkular bir yana, saldırılara verilen resmi yanıtın ifade özgürlüğünü ya da herhangi bir gerçek özgürlüğü savunmakla uzaktan yakından ilgisi yok. Cumhurbaşkanı François Hollande İslamcıların saldırılarından sonra iki büyük törende boy gösterdi. Bunlardan biri Place de la Republique'de başlayan ve 44 devlet ve hükümet başkanının katılımıyla

gerçekleştirilen sembolik yürüyüşü. Burada, bu dayanılmaz dünya düzeninden sorumlu olan ve kelimenin tam anlamıyla bu düzeni devam ettiren insanlar kol kola yürüdüler. Diğer tören ise saldırılarda öldürülen üç polisin ülkenin en yüksek nişanı olan "Legion d'honneur" madalyası ile defnedilmesiydi.

Fransa'nın bu milli birliği şuna indirgenebilir: bir milyondan fazla insan Paris'te Place de la Republique'de dünya yöneticileri ve onların ortak ve uşaklarının arkasından yürüdü. Ve Fransa için hiç de alışıldık olmayan bir fenomen de, üzerinde sıkça düzenlenen protestolarla ünlü olan bu meydanda, insanların spontane olarak ve mütemadiyen polisi alkışlamasıydı.

İslamcılığa karşı demokrasiyi savunmak adına meclis vakit kaybetmeden ABD'nin liderliğindeki Irak savaşına katılım ve Fransa'nın eski Afrika sömürgelerinde 3 bin askerden oluşan bir birliğin yeniden konuşlandırılmasını oyladı. Ayrıca ileri gelen politikacılar tüm toplumun denetimi ve kontrolünün sağlanması ve Fransa'nın ABD'ye bel bağlamaksızın herkesi içine alacak şekilde kendi büyük bilgi bankasını oluşturması ve internet ve kamusal konuşmaların aktif bir biçimde izlenmesi konusunda anlaştılar. Başbakan Manuel Valls, kamuyu "Fransa'da belirli pozisyonların bir fikir değil, suç oluşturduğu" konusunda uyardı ve 7 Ocak saldırılarının bir milat olacağını ilan etti.

9 Ocak – 13 Ocak arasında en az altı kişi tutuklandı. Hemen özel prosedürlerle yargılandılar ve 'terörist saldırı' için halktan bir çeşit özür olarak 3 aydan 4 yıla kadar değişen zamanlarda hapis cezasına çarptırıldılar. Bunlardan hiçbiri cihatçı bir grupla bağlantısı olduğu için ya da saldırgan eylemlerde bulunmalarından dolayı yargılanmadı. İçlerinden beş kişi kendilerine ceza yazılırken polise sövmekten ve/veya aşırı sarhoşluktan ve biri de Facebook sayfasındaki yorumlardan dolayı mahkûm edildi. Polisin ve savcılarının rap videolarına şarkıların sözlerinin genellikle yasaklanmalarını gerektirecek bir "nefret söylemi", polise ve polisin

dayattığı karşı adaletsiz toplum düzenine duyulan nefreti içerdikleri için özellikle dikkat edeceği ilan edildi.

İslamcılıktan (İslami bir devlet kurma amaçlı hareketler) çok önce ülkenin gettolarındaki kamu konutlarındaki gençlerin hayatlarını cehenneme çevirmekte uzmanlaşmış polislerin etkisi çok oldu ve bu “tehlikeli sınıfın” bastırılması hükümetin programında ilk sıraya yerleşti.

Fransa'nın alt sınıflarının büyük bir kısmını siyasi ve sosyal anlamda en çok bastırılanlar Fransız sömürgelerinden montaj fabrikalarında, inşaatlarda ve servis endüstrisinde çalıştırılmak üzere getirilenlerin çocukları oluşturuyor. Fransa'nın arada küçük düşürücü işlerle bölünen bu ömür tüketici işsizlikten başka bu gençlere sunacak hiçbir şeyi olmadığı için varlıkları dahi bir problem olarak görülüyor. Aralarındaki kontrolden çıkabilecek ani bir hareketlenme toplumsal düzene büyük bir tehdit olarak düşünülüyor.

Bugün Batı Emperyalizmiyle İslam radikalizmi arasındaki küresel çakışma bu gettolarda bir takım gelişmelere neden oluyor. İslamcılığın Fransa ve Batı'nın Afrika ve Orta Doğu'da dayattıklarına bir meydan okuma olarak görülmesi gibi, kökleri bu ülkelere dayanan birçok insan (hatta başka ülkelere gelen ve Müslüman olan yoksullar arasında) yanlış bir biçimde gerici, insanlık karşıtı bir İslamcı köktenciliğin kendilerine dayatılan aşağılanma ve zulme bir çözüm olduğuna inanıyorlar.

Sekülerizm kavramı (kilise ve devletin birbirinden ayrılması) Fransız burjuvazisinin feodal monarşiye karşı gerçekleştirdiği devrimin ihtiyaçlarından ve bir yüzyıl boyunca eski düzenin baş temsilcisi olan Katolik Kilisesi'ne karşı verdiği savaşlardan doğdu. Ancak günümüzde Fransız egemen sınıfının dilinde bu kavram anti-İslamcılık için bir kod kelime olmaktan biraz daha fazlası; dini değil, sanki dinleri bayağılıklarının bir işaretiymiş gibi belirli dini değerlere inanan insanları küçümseme ve bu yüzden de belirli ayrıcalıklardan men edilmelerini ve toplumdan dışlanmalarını meşru gören bir

kelime. Bu, Fransa'nın daha geniş anlamda Batılı emperyalistlerin İslami köktencililiğin mücadele ve başkaldırının ana kaynağı olduğu Orta Doğu ve Kuzey Afrika'nın halklarının ve ülkelerinin üzerindeki kontrollerini pekiştirme çabalarındaki rolüyle kuvvetle ilintili. İslam'a saldırıların sıklıkla yalnızca dini bir sorun olarak değil, halkların kimliklerine ve insan olarak onurlarına saldırı olarak görülmesi şaşırtıcı değil.

Artık hükümet yanlısı Müslümanlar ve İslami organizasyonlardan teröre karşı dayanışma göstermeleri dahi isteniyor, en azından Fransa'nın egemen çevrelerinin karşı çıktığı teröre...Fransız güç yapısına ve bu yapının sözde ''değerlerine'' boyun eğdiklerini kabul etmezlerse suçlu görülüyorlar. Bunun aksine Fransız Yahudilerinden -Yahudiler olarak- ibadet edebilmeleri ve dini ve etnik kimliklerini yaşayabilmeleri karşılığında İsrail devlet terörüne karşı açık bir pozisyon almalarını talep etmek ırkçılık kabul edilirdi.

Bu katliamların ''aşırı sağın ekmeğine yağ süreceği'' konusunda uyarıda bulunanlar haksız değil, ancak Fransız emperyalizminin karşı karşıya olduğu gereklilikler de hesaba katılmalı. İslamcı köktencililiği ortaya çıkartan koşullar hem Fransa'da hem de dünya çapında tekel sermayenin kendisi tarafından yaratıldı ve ortadan kaybolmayacak da. Fransız emperyalizminin İslamcılıkla mücadele etmek adına ülke içinde baskıdan ABD'yle işbirliği ve yarış halinde yabancı istilalara yaptığı her şey bu dinamiği ateşledi. Bu durumda, Fransa'nın orta sınıfının ''yumuşaklığından'' paniğe kapılan ve onları silkeleyip pasifliklerinden çıkmalarını sağlayıp, Fransız emperyalizmi için daha aktif suç ortakları haline getirmeye kararlı olan yalnızca burjuvazi yönetiminin cumhuriyetçi biçiminin faşist düşmanları değildir.

Charlie Hebdo saldırısı ve süpermarketteki katliam bir bakıma Fransız egemen sınıfı için bir tanrı vergisi sayılabilir. Bu olaylar, uzun süren bastırmalar ve yabancı işgalleri artırmak için bir bahane olarak kullanıldı ve hepsinin ötesinde gerici

projeleri için orta sınıfların çok daha büyük bir kısmının desteğini kazanmayı mümkün kıldı. Birçok insan şu an ‘ulusal birlik’-ten ne anlarsa anlasın –ifade özgürlüğü, azınlıkların dışlanmaması, sekülerizmin savunulması ya da hatta faşist sağa karşı bir ‘cumhuriyetçi birlik’- aslında dünyada ve Fransa’nın kendi içinde korkunç acılara neden olan bir devleti ve sistemi –ve bunların ülke içindeki ve dışındaki silahlı birlikleri- etrafında toplanmak anlamına geliyor.

Charlie Hebdo saldırısı hem Fransa’nın Amerika’yı örnek alacağından korkanlar hem de Fransa’nın baskı ve yabancı ülkeleri işgali konusunda hedeflerinin yeniden yakalaması gerektiğine inananlar tarafından ABD’deki 11 Eylül’ün eşdeğeri olarak anılıyor. Ancak tabii o zamanlardan beri işler ABD için de istediği gibi gitmedi. Buradaki muhalif direniş ve devrimci çalışmanın olayların, özellikle de en çok bastırılanlar ve orta sınıfın bir kısmı arasında oluşmaya başlayan daha pozitif bir dinamiğin gelişiminde en büyük yaratıcı faktör olduğu kanıtlandı.

Bugün Fransız halkının arasındaki kutuplaşma iyiye işaret değil. En çok bastırılanların aktif bir biçimde etrafları sarıldı. Bazı istisnalar hariç, orta sınıflar korku ve huzursuzlukları için devletin eline bakmaya zorlanıyor.

Şu anki durum pek de hoş gidecek bir durum olmasa da, aksi hali ise, kadının boyun eğmesinin istedikleri toplumun temel taşı olduğu konusunda hemfikir olan İslamcı ve Katolik köktenciler ve faşistleri memnun etmeye kalıyor. Ancak bugünkü durum içinde farklı ve çok daha olumlu türde bir kutuplaşma da görünebilir.

Bir yorumcu, Fransa’da giderek artan sayıda insanın ebeveynlerinin sürdürmek zorunda olduğu hayatlarının yaşanmaya değer olmadığını düşündüğünü yazmıştı. Ne Fransa’nın kapitalist “değerleri” ve kurumları ne de herhangi bir kökten dincilik insanlara toplumun en alt katmanına hapseden baskı ve alçaltmadan gerçek bir çıkış yolu sunabilir ya da çoğunluk

için daha özgürleştirici bir yaşamı mümkün kılabilir. Başka türlü bir toplum vizyonu için ve bu vizyonun temsil ettiğini gerçekleştirmek giderek daha güçlü bir alternatif haline gelebilir.

Hedefi insanlıkla, en çok ezilenlerle empati kurmak olan bir hareket şimdi ‘‘Ben Charlie’yim’’ diyen orta sınıflardan birçok insanı egemen sınıfın pençelerinden alabilir ve daha olumlu ve özgürleştirici ufuklara doğru yolu açabilir.

Bu yazı Fransa’da, bir A World to Win News Service okurun raporunun bir bölümüne dayanılarak yazılmıştır.

Kaynak için: <http://aworldtowinns.co.uk/?p=643>

Türkçe kaynak için: <http://sendika.org>

Paris’teki fke, Baskı Dünyası ve Başka Bir Dünyaya Duyulan Büyük İhtiyaç

7 Ocak arşamba günü, İslami köktenci glerle bağlantılı iki silahlı adam, Fransız hiciv dergisi *Charlie Hebdo*’nun yayın kurulu toplantısını bastı. Odaya kurşunlar yağdırdı. Dakikalar içinde editörlerden, izerlerden ve ötekilerden oluşan bir düzine insan hayatını kaybetti. Saldırıda on bir kişi de yaralandı ve iki gün sonra Cihadı glerle tanımlanan birilerinin Paris’teki bir Yahudi dükkanındaki insanları rehin alması sonucunda dört kişi daha hayatını kaybetti.

Çok farklı kökenlerden milyonlarca kişi, *Charlie Hebdo*

katliamına duydukları öfke nedeniyle sokaklara çıktı. Yahudiler, Müslümanlar, Hristiyanlar ve ateistler birlikte yürüdü.

Olay hakkında derin sorular ortaya atılıyor: Güpegündüz yazarları ve editörleri katledecek kadar mizahtan korkan kimdir ve nedir? Bu dönemde böyle bir şey nasıl olabilir? Nasıl durdurulabilir? Paris'teki ölümlerle, dünyanın önemli bölümünü enkaza çeviren kanlı çatışmaları hangi bağlar bir araya getirebilir? Ve dünyaya sunulan, birbiriyle çelişen program ve çözümlerin arkasında hangi *sınıfsal duruşlar* – bunların altında yatan hangi güçler ve çıkarlar – bulunuyor?

Burada sözümüzü çekinmeden söyleyelim: Sapkın olarak gördüklerini yakarak öldüren, inanmayanlara karşı fetvalar yayınlayan, yahut kendisiyle, liderleriyle veya sembolleriyle dalga geçenleri öldüren *her türlü* dünya görüşü tamamen gayrimeşrudur. Bu tür duruşlar, bu gezegendeki gaddarca baskının ve tiksindirici eşitsizliklerin kökenlerini ortaya *çıkarmamaz*, onları ancak gizleyebilir ve hiçbir gerçek alternatif *sunmaz*. Onlar düpedüz gericidir. İslamcı cihatçıların gerçekleştirdiği eylemler – ve kontrolü ellerinde tutukları yerlerde empoze ettikleri zalim köktenci dini yasalar – kölelik çağında doğmuş, köle sahiplerinin ve ona uygun çeşitli feodal tabakaların duruşunu yansıtan ve, ironik görünse de, sömürü ve baskının modern biçimlerinin çalkaladığı devasa sosyal altüst oluş ve sefaletin hakim olduğu bir dünya tarafından hayat verilmiş bir dünya görüşünün aynısıdır.

Bir diğer acı ironi ise, sömürücü sınıflarla doğan ve onları temsil eden İslami köktenciliğin bugün, bir halk sınıfı olarak temel çıkarı bütün sömürü biçimlerinin *alaşağı edilmesinde* yatan insanlardan bazılarını cezp etmesi ve kendine çekmesidir. İslami köktenciler, göçmenlerin tecrit edildiği ve kontrol altında tutulduğu, Avrupa'nın modern çağ gettolarındaki en fazla ezilen insanlar arasında ve Kahire'den Kabil'e kadar, Üçüncü Dünya'nın mega şehirlerinin son derece yoksul varoşlarından insanlar arasında karşılık bulmakta ve

destekçi kazanmaktadır, zira onlar, yıllardır, hatta asırlardır insanlar üzerinde tahakküm kurmuş, onları sömürmüş, soymuş ve öldürmüş baskıcı güçlere karşıymış gibi görünmektedirler. Fakat kökleri insanlar arasındaki baskıcı ilişkilerde yatan bu eski yollardan düzen, teselli ve bir tür onur aramak, *hiç kimseyi – en ezilmiş ve haksızlığa uğratılmış olanları da, bir bütün olarak insanlığı da – kurtaramaz.*

Gerçeklik ise, dünyayı anlamanın BAŞKA BİR YOLUNUN olduğudur; dünyanın, ezilenlerin özgürleşmesinin MÜMKÜN olacağı BAŞKA BİR YOLA yönelebileceğidir. Bu yol ise, bu dünyada hiçbir şeyi olmayanların çıkarlarına ve onların *her türlü* sömürü ve baskının ötesinde bir dünyaya varma şeklindeki kolektif – *sınıfsal* – çıkarlarına denk düşmektedir. Bu, komünist devrim, özellikle de Bob Avakian (BA) tarafından ortaya konulan komünizmin yeni aşamasıdır. Bütün bunların neye dair olduğu, **revcom.us** tesinde sunuluyor. Partimiz, dünya çapında bu kitleler arasında bir hareket inşa etme yönündeki ve bu temelde, bunun ötesindeki çabaları desteklemek için var gücüyle çalışıyor.

Bu, denklemin bir tarafı. Fakat aynı zamanda “Batı” yöneticilerinin – temel olarak, Batı emperyalizminin temsilcilerinin – çıkarları da devrede. Onlar, Paris’teki cinayetler karşısındaki haklı öfkeyi çarpıtıp yolundan saptırarak, dünya çapındaki baskı zincirlerini daha da *sıkılaştıracak* gündemlere ve duruşlara yöneltmek ve *bu baskı ve acı zincirlerini daha da sıkılaştırmaktan başka bir şey yapmayacak olan bedhah bir gerici güçler çatışmasının yeni ve daha kötü aşamalarını* ortaya koymak için var güçleriyle çalışıyorlar

Ve onlar hızlı bir şekilde, kendilerinin yaydığı kafa karışıklığını, Avrupa’daki göçmenlere karşı korkunç baskılar uygulamak, dünya çapında yeni işgalleri, cinayetleri ve işkenceyi meşrulaştırmak ve bu olayı, dünyanın mümkün olan bütün biçimleri içinde en iyi olanın kendilerinininki olduğu şeklindeki gülünç iddialarına taraftar toplamak için

kullanmaya koyuluyorlar.

Charlie Hebdo cinayetlerine yanıt olarak, dünyanın “büyük güçlerinin” liderleri ve onların temsilcileri, Paris’teki yürüyüşün en ön safında yer aldı. Onlar, yeryüzündeki sömürü, baskı, sefalet ve zulmün en büyük kaynağıdır. Fakat kendilerini, muhalif seslerin, toleransın, laikliğin, din ve devletin birbirinden ayrılmasının küresel savunucuları ve “demokrasi”nin küresel şampiyonları olarak sunuyorlar.

Yeni, hayati bir komünizm sentezini ortaya koyan Bob Avakian, bu demokrasinin neye dair olduğu konusunda taşı gediğine oturtuyor:

[mks_pullquote align="left" width="300" size="24" bg_color="#000000" txt_color="#ffffff"]“ABD’de var olan şeyin özü demokrasi değil, kapitalizm-emperyalizm ve bu kapitalizm-emperyalizmi güçlendiren siyasi yapılardır. ABD’nin dünya çapında yaydığı şey demokrasi değil, emperyalizm ve bu emperyalizmi güçlendiren siyasi yapılardır.” (BASics 1:3).[/mks_pullquote]

ABD ve Fransa gibi ülkelerin yöneticilerinin öğütlediği, uyguladığı ve empoze ettiği şey, küresel sömürü ve baskı sisteminin (kapitalizm-emperyalizm) işleyişinin kolaylaştırılması ve güçlendirilmesidir. Bu, terhaneler ve çocuk emeği, iğrenç eşitsizlikler, ırkçılık, kadınların baskı altında tutulması ve çevresel yıkım sistemidir. ABD ve Fransa gibi ülkelerin dünyaya sunduğu şey, milyarlarca insanın az sayıda kişi tarafından sömürülmesi ve bu sömürüyü güçlendiren hapishaneler, cinayet işleyen polisler ve küresel askeri hareketler, onu meşrulaştıran fikirler ve onu kolaylaştıran (sahneledikleri seçimler gibi) yapılardır.

İkiyüzlülük, tiksindirici düzeydedir. Bu küresel güçler, Suudi Arabistan’ın köktenci yöneticilerini destekliyorlar: bu ülkede liberal bir blog açmak bin kırbaç ve on yıl hapisle cezalandırılıyor ve aynı ülkede 19 Ocak günü otoriteler

tarafından bir kadının kafası uçuruldu – bunun içinde yer alan bir polis, korkunç cinayeti gösteren bir videoyu YouTube’a yükledi (video YouTube tarafından kaldırıldı). Fransa gibi ülkelerin yöneticilerinin, Boko Haram tarafından kaçırılan kızlar, yahut İD tarafından katledilen dini azınlıklar konusunda ortaya koyduğu “öfke”, bu öfkenin onların ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarına hizmet edip etmemesine, yahut nasıl hizmet ettiğine bağlıdır. Kimi zaman emperyalistlerin çıkarları, onları İslamcı köktencilerle entegre olmaya ve onlar üzerinden faaliyet yürütmeye yöneltir, kimi zaman da bu çıkarlar onların İslamcı köktencilerin karşısında yer almasına sebep olur, ancak bir kez daha söylemek gerekirse, yaptıkları çağrılar, kapitalist-emperyalist sömürücüler olarak çıkarlarına dayanır. Emperyalist yöneticiler ne iddia ederse etsin, bu kararlar hiçbir zaman “ifade özgürlüğü” temelinde alınmaz.

Paris’te kimlerle kol kola girdiklerine bakın: Suudi yöneticileri, Mısır’ın askeri tiranları ve bu “hoşgörü ve özgürlük şampiyonları” tarafından “Ortadoğu’daki tek demokrasinin” lideri olarak sunulan, ancak Filistin halkına karşı şiddetli bir etnik temizlik ve soykırım uygulayan ve geçen yıl Gazze’de *yüzlercesi çocuk olmak üzere* 2 bin Filistinliyi katleden bir devleti yöneten İsrail lideri Benyamin Netanyahu.

Batılı emperyalistler – ABD ve Fransa gibi ülkeleri yönetenler – insanları kendi bayrakları altında toplamak, onların düşüncelerini, ne tür kusurlar içerirse içersin kendi sistemlerinin mümkün olan bütün sistemler içinde en iyisi olduğu, özellikle de çeşitli İslami köktencilerin ve öteki “totaliter” güç ve rejimlerin aksine, halk tarafından desteklenmeyen fikirler de dahil olmak üzere bütün fikirlere özgürce kendini ifade etme hakkı vermesi açısından en iyi sistem olduğu düşüncesine getirmek istiyorlar. Fakat onların sisteminin **gerçekliği** nedir ve gerçekte bu sistem neye dayanır?

Kapitalizmin gözünde, insanların inşa etme, yaratma, düşünme, yenilik yapma, vs. kapasiteleri yalnızca, sömürülecek veya bu insanların sömürü çarklarına dahil edilmemesi halinde bir kenara atılacak birer *metadır*. Bir Üçüncü Dünya mega şehrinde, çöplükte yemek arayan bir çocuk için ne kadar ifade özgürlüğü vardır? Fahişeliğe zorlanan bir genç kız için? Bangladeş'te yanan terhane işçileri için, yahut Meksika'daki bir serbest ticaret bölgesinde onlardan koparılan gençler için? (ABD ve Frana gibi ülkelerin yöneticilerinin dünyaya sunduğu ve kendi ülkelerinde pekiştirdiği şeyin gerçek niteliği için bkz: "[The Shameful Hypocrisy of 'World Leaders' Parading Around as Champions of Free Expression](#)" ["İfade özgürlüğü şampiyonları gibi dolaşan 'dünya liderlerinin' utanç verici ikiyüzlülüğü."])

Kısacası, Fransa ve ABD gibi ülkelerin yöneticileri, sefaletin, insanlıktan çıkarılmanın, baskının, beyaz üstünlüğünün, kadınlara yönelik baskının ve genel olarak yeryüzündeki baskının en büyük kaynağı olan küresel kapitalist-emperyalist sistemi temsil ederler. Onlar bu sistemi, dev ordularla, işgallerle, hapishanelerle, katil polislerle ve işkence odalarıyla güçlendirmektedirler. Kendi çıkarlarına uygun olduğu zaman baskı ve terörü destekleme ve uygulama konusunda hiçbir sorunları yoktur ve gerçekten de neredeyse her zaman yaptıkları şey budur!

Ve onlar, *hiçbir* şeye pozitif bir alternatif sunmuyorlar.

İslami köktencilik ve Batı emperyalizmi: birbirleriyle çelişen ve karşılıklı olarak birbirini güçlendiren iki oluşum

Kendilerine verdikleri isimle "Batı demokrasileri" ile, İslami köktenci cihad güçleri arasında işleyen daha derin ve daha netameli bir dinamik bulunuyor. Bu ikisi, çatışma halinde bile olsalar, birbirlerini *güçlendiriyor*.

Kapitalizm-emperyalizm, Afrika ve Ortadoğu'nun geniş alanlarını ve öteki bölgelerini çalkalarken, halkı toprağından, geleneksel topluluklardan ve en azından tutarlı

ve sürdürülebilir görünen yaşam tarzlarından koparıyor. “İslam dünyası” olarak adlandırılan şeyin içinde yaşayan insanlar, mega şehirlere ve varoşlara sürüklenmiş, terhanelerde çalışmaya veya fahişelik yapmaya zorlanmış, internet bombardımanına tutulan fakat yiyecek, su ve barınaktan yoksun bırakılmış ve onların hayatlarını mahveden güçlere karşı GERÇEK bir alternatiften yoksun olarak, çılgınlık ve baskı güçlerine karşı gibi *görünen* geleneksel değerlere sürükleniyor.

Ve seçimin McDünya/McHaçlı Seferi ile Cihat arasında yapılmak zorunda *göründüğü* gibi bir dünyada, küresel kapitalizm-emperyalizmin işlemlerini kolaylaştıran yapıları ve değerleri güçlendirmeye yönelik her adım, her insansız uçak saldırısı, bir İsrail askeri tarafından öldürülen her çocuk, bir Afgan köyünde ABD askerlerinin insanları öldürdüğü, tecavüz ettiği ve terör yaydığı her “gece baskını”, “karşıt” güç olarak *görünen* şey için yeni savaşçıların kazanılmasına hizmet ediyor.

Tersinden, Paris saldırılarında olduğu gibi, put kırıcı gazetecilere, “sapkınlara”, yahut masum insanlara düzenlenen her saldırı, “Batı”daki yöneticilerin kendilerini, teokrasinin karşısında ifade özgürlüğü şampiyonları olarak sunmasını besliyor. Onlar bu tür olayları, yoğunlaştırılmış ırksal fişlemeyi, polis devleti saldırılarını, sansürü, kısıtlamaları, tehcirleri, işgalleri kendilerince meşrulaştırmak ve kin dolu faşist güçleri ortalığa salmak için kullanıyorlar.

Evet, bu ölümcül denklemin bir tarafından veya diğer tarafından gelen her adım, *bütün* denklemi güçlendiriyor ve denklemin bir tarafından veya diğer tarafından insanlar ne zaman kendilerini çatışmanın *herhangi bir tarafından* insanlarla yan yana gelse, bu durum bu zehirli çatışmanın *iki tarafını da* güçlendiriyor.

Tamamen modası geçmiş olan bu iki güç arasında, şu andaki

durumun asli azmettiricisi Batılı kapitalizm-emperyalizmdir – hem dünyaya yıkım ve gerçek anlamda kölelik getiren sistemlerinin “bilinçsiz” işleyişi üzerinden, hem de McHaçlı Seferi’nin küresel bir emperyalist sistemi takviye etmek için izlediği, sömürüye hizmet eden bilinçli politikalar – özellikle de imparatorluk için yürütölen savaşlar – üzerinden.

Bütün bu dinamik – ve bu “seçimlerin” çatışması – akıldışıdır. Gerçekten de, bir insanın isteyebileceği *en iyi* şey, bu güçlerden *birinin veya diğerinin* tasavvur ettiğı ve beslediğı bir dünya olabilir mi? İnsanlığın, bu toplumu örgütleme ve düşünme biçimlerinin her ikisinin de *zincirlerini kırmasının* ve *tamamen farklı türden bir dünyaya* yönelmesinin zamanı *çoktan* geldi!

Bunun olması için, şimdiden başlayarak, tamamen meşru olan öfkeyi manipöle edip, tam da gezegenin içinde olduğı bu cehennem andıran durumdan en fazla sorumlu olan güçlerin işlediğı suçlara karşı sessiz onay veya suç ortaklığına çevirme girişimlerine *direnmeliyiz*. İmparatorluk için savaşlara **HAYIR!** Yakalama ve hapsetmelere **HAYIR!** Irksal fişlemeye ve göçmenlerin, yahut Ortadoğı’dan insanların üzerine faşist köpeklerin salınmasına **HAYIR!**

Ve açıkça söylemeliyiz: HAYIR, sizin hayat tarzınız, “mümkün olan dünyalar arasında en iyisi” DEĞİLDİR. Bu, milyarların hayatını ve ruhunu kemiren, çevreyi tahrip eden ve insansız uçaklar ve nükleer silahlarla, işkence odaları ve katil polisle güçlendirilen bir yaşam tarzıdır. İnsanlığın her türlü sömürüyü sonlandıracak, her türlü baskıyı ortadan kaldıracak ve çevreyle uyum içinde yaşayacak şekilde örgütlenmesi mümkünken, varsayılan seçeneklerin BUNLAR olması akıl dışı ve cani derecede gülünçtür.

GERÇEK Bir Alternatif VAR: Komünist

Devrim!

BA'nın öngördüğü haliyle bu komünist devrim, muhalif sesleri ve "farklı sesleri" tolere etmekle kalmayacak, muhalif olanı *teşvik edecek* ve ona *değer verecektir* ve insanlığın hakikate ulaşması ve dünyayı, insanlığın çıkarına olacak şekilde bilinçli olarak değiştirmesi, ancak farklı görüşlerle, neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda mücadeleyle mümkün olabilir. Muhalif ve eleştirel düşüncenin *gerçekten* değerli olduğu bir dünya mı istiyorsunuz? O halde *komünist devrime* yönelmek – BA'nın bu konuda ortaya koyduğu eseri incelemek, onunla ilişki kurmak ve hayata geçirilmesi için çalışmak – için bir sebebiniz daha var. Bu eseri revcom.us sitesinde bulabilir, onunla temas kurabilirsiniz.

Gerçek anlamda kurtuluşçu bir devrim – komünist bir devrim – toplumda ve dünyada radikal bir değişim meydana getirmeye kendini adanmış milyonlarca ve milyonlarca insanı içerir. Bu komünist devrim, yerküre çapında gerçekten milyarlarca insan için kelimelerle anlatılmayacak ve hiç de gerekli de olmayan acılara sebep olan ve buna karşı muhalefetin kaba biçimlerinden de sorumlu olan kaba ve korkunç sistemleri alaşağı etmeyi amaçlar. Bu devrimci mücadelenin niteliği ve amacı, yerküre çapındaki milyonlarca ve son kertede milyarlarca insanın, sömürü, baskı ve sosyal eşitsizliklerin olmadığı yepyeni bir dünyayı hayata geçirmek için bilinçli ve kararlı bir mücadeleye girmesinden daha azı değildir.

BÜTÜN BU ÇİRKİN DÖNGÜNÜN siyasi olarak, ahlaki olarak ve bulunduğu yerde kırılması gerekir. Paris'teki olaylar, hiçbir biçimde, daha fazla saldırganlık ve baskıyı – sivillere karşı daha fazla insansız uçak bombalamalarını, yahut daha fazla masum insanın canını alan başka saldırganlık biçimlerini, göçmenlere karşı daha fazla baskıyı, daha fazla casusluk ve gözetim faaliyetini – meşru hale getirmez; ki bunların hepsi veya bir kısmı, Paris cinayetlerine "yanıt" olarak şimdiden hayata geçirilmiştir. Cesur bir şekilde *bütün bunlara* karşı

duran insanlar, insanların öfkesini, işleri ancak daha da kötü hale getirecek yollara kanalizasyon etme girişimlerinin çarkına bir çomak sokabilir. Ve bu duruşları sergileyen insanlar, McDünya-Cihat bölünmesinin “diğer tarafındaki” insanlara, bu programın peşinden herkesin gitmeyeceğı, bu çılgınlıkların orta yerinde yeni ve *farklı* bir şeyin ortaya konulması gerektiğı ve konulabileceğı mesajını verecektir.

Cinayetlerin ve Fransız cevabının hemen arkasından yazdığımız gibi: “Tam şu anda – bu türden zararlı eylemlerin karşısında – acilen ihtiyaç duyulan şey, ABD (ve Fransa) gibi ülkelerde ve dünya çapında, ABD emperyalistlerinin liderliğindeki emperyalistlerin yaptıkları şeylere – bugüne kadar işledikleri ve işlemeye devam ettikleri nice suça – karşı ve onların bu olayı, bu suçları meşrulaştırmak ve yenilerini işlemek için kullanacakları biçime karşı, kitlesel siyasi direniş ve muhalefet inşa etmektir. Bu, göçmen topluluklara yöneltilen baskıcı önlemlere ve göçmenlerin şeytanlaştırılmasına karşı – ki bu önlemler ve şeytanlaştırma, bu olaydan önce de ivmeleniyordu – muhalefeti de içermelidir.

Böyle bir direniş, *bütün dünyadan* insanların İslami köktencilik ve Batı emperyalizminin ölümcül “alternatiflerine” karşı bir alternatif görebildikleri yeni bir duruma ve insanlığın büyük bir güç hale gelmesinin *başka bir yoluna*, dünyanın şimdiki hali karşısında *gerçek* bir alternatife katkı yapabilir. “Sahip olan” ve “sahip olmayan” ülkeler arasında sınırların olmadığı, insanların artık dünyanın hangi bölgesinde yaşadıklarına veya nereden geldiklerine göre derecelendirilmediğı, kadınlara yönelik hiçbir türden baskının – aşağılayıcı pornografinin de, onların burkaya sokulmasının da – olmadığı ve insanların artık “hakları olan” şey için kanlı çatışmalara girmeyi istemediğı ve ihtiyaç da duymadığı, insanlığın karşı karşıya olduğu büyük zorlukları ele almak için birlikte çalıştığı, küresel bir insanlık topluluğı gibi hareket ettiğı – farklı ve kendine özgü bireylerin, baskı ve zulüm görme korkusu olmadan daha iyi bir dünya için

fikirleriyle ve eylemlerine katkı sunmak için ellerinden gelenin en iyisini yaptığı – bir dünya olacaktır bu. Fransa'daki korkunç olayları nasıl anladığımız, nasıl hissettiğimiz ve bu olaylar karşısında nasıl hareket edeceğimiz konusunda işe *buradan* başlayalım. Ve başkalarına da aynısını yapma çağrısı yapalım.